

Elfennagels

Elfennagels

Spinnbrave

Oorspronkelijk titel: Elfennagels (Fairy Nails)

ISBN: 9789402199888

Schrijver: Spinnbrave

illustraties: Lisa Tuck

© Spinnbrave 2019

**Voor iedereen die denkt dat er ooit een moment is geweest
dat er niemand aan ze dacht**

Diep in het donkere Kronkelwoud, nog veel dieper, op een plaats waar de verlichting van de zon niet bij kon komen, liepen twee wezens die op alle fronten afstaken tegen de duistere omgeving. Het waren twee elfen. Beeldschone vrouwelijke elfen met schitterende blauwe ogen en blonde haren. Blond zoals blond maar zijn kon, blond in de zuiverste vorm, zwemend naar het wit, stralend als de zon. Hun jurken waren van hemelsblauw fluweel, aan alle zomen afgezet met zilverkleurige borduursels in de vorm van klavertjesvier. Jurken die met de juiste lichtinval doorschijnend hun ondergoedloze lichamen tekenden als zichtbare vruchtbaarheid van de natuur. Je zou zweren dat zulke beeldschone elfen niets te zoeken hadden in het donkere, gevaarlijke Kronkelwoud, maar ze zochten wel degelijk iets. Callirhoë en Alledore zochten de Zevenboom.

En eindelijk, na miljoenen passen zag Callirhoë in de verte, achter het struikgewas, de zeldzame Zevenboom staan. Ze wees ernaar. Alledore volgde haar wijzende vinger, en toen ook zij zag wat Callirhoë zag, keken ze elkaar grijnzend aan en huppelden richting de Zevenboom. Ze maakten er een klein wedstrijdje van, dat overigens nooit ten koste ging van hun sierlijke bewegingen en rustgevende schoonheid.

De details van de Zevenboom werden steeds duidelijker zichtbaar, een zee van felgele bloemetjes hangend tussen afstekende gladde blaadjes, twijgjes en rijpe, paarszwarte bessen zo groot als mandarijnen, die dienden als het belangrijkste ingrediënt voor het maken van genezingsbrouwsels. Alledore leek het onuitgesproken wedstrijdje te gaan winnen. De elfen naderden de Zevenboom van zo dichtbij dat ze de condensdruppels op de blaadjes zagen liggen. Alledore bereikte de Zevenboom en zette de laatste stap die nodig was om de besjes ervan binnen handbereik te krijgen, argeloos, zoals elfen waren.

Uit het niets werd de stilte en al het goede uiteen gescheurd door een valstrik in de vorm van een net dat onverwachts uit het gras omhoog schoot en Alledore verschrikt verstrikte. Een oogwenk later bungelde ze boven de grond, gevangen in het net.

'Alledore!' gilde Callirhoë, die zag hoe haar zus onverwachts door het net werd gegrepen. Ze rende naar haar toe. Ze zag hoe Alledore steeds verder verstrikt raakte in de stugge touwen van het net, omdat ze alsmaar wilt om zich heen spartelde. De pogingen die Callirhoë ondernam om haar zus te bevrijden liepen op niets uit. Het net leek voortdurend terug te vechten, vastklampend aan Alledore's tere lijfje, schurend langs haar benen en borsten. De touwen knepen haar haast fijn, verdrinkend in haar plooien, branden in haar bilnaadje. Beide elfen bleven ertegen vechten, maar de kracht van het net was sterker dan hun uithoudingsvermogen, en al gauw raakten de elfen uitgeput. De kracht ebde weg uit hun slanke lichamen, als een nachtkaart die langzaam uitging.

Ze waren moe. Callirhoë zat uitgeput en hulpeloos en radeloos op haar knieën in het gras. Alledore hing versuft en zwetend in het boze net. Ze huilde, maar niet overtuigend, want zelfs daarvoor was ze te moe,

In de verte, al zou het veel minder ver zijn dan de elfen zouden gaan hopen, klonk een onverstaanbare, kille stem, die hoorbaar dichterbij kwam. Het naderende had de volledige aandacht van de elfen. Er trok een kilte door hun botten, een ijzige klamheid zette zich op hun huid en de lucht om hen heen werd weeïg en bedrukkend. De geur van aanstaande gruwelheden lag als een deken over hen heen.

De kille stem werd luider, de onverstaanbare klanken vormden nu enigszins verstaanbaar gemompel. Er was geen twijfel over mogelijk dat er iemand aankwam. Dat werd bevestigd toen de elfen de omtrek van een gedaante zagen aankomen lopen, traag, sjokkend, alsof het met een voet een ketting meesleepte met een ijzeren bal eraan. Nog voordat de gedaante goed zichtbaar werd, vielen diens rode ogen op. Als gloeiende kolen vuurrood waren, zouden het precies op die ogen lijken. Het waren de ogen van een heks. Een misselijkmakend lelijke heks vol talloze rimpels als de